

geruli junctis viribus pondus attollunt, numquid alterutrum dixeris inutilem & otiosum, quia farcinam solus non sustinet, quæ conspirantes utrinque vires exigit? Idem de Confirmationis formâ duplici sentiendum: neutra est superflua, quia utriusque conjunctioni illigatam vim Sacramenti Deus voluit.

CAPUT IV.

De Ministro Confirmationis.

DUPLEX distinguitur Sacramenti Minister; alter *ordinarius* qui ex eo officio, alter *extraordinarius* qui ex Superioris delegatione Sacramentum administrat. Hic duæ expendi solent controversiæ, alia quæ pertinet ad fidem, & Catholicos inter ac Hæreticos movetur, in quâ scilicet agitur de ordinario Confirmationis Ministro; alia autem de Ministro extraordinario quæ, salvâ fide, inter Theologos Catholicos agitur.

ARTICULUS PRIMUS.

De Ministro Confirmationis ordinario.

Photius, qui IX sæculo primus fuit nefandi Græcorum schismatis parens, contendit Presbyteris & Episcopis parem esse confirmandi potestatem, in Latinosque aliter sentientes invehitur in Epistola ad omnes Orientis Episcopos missa; quam doctrinam adoptarunt Græci plerique schismatici, eandem arripuerunt Waldenses, Wicle-

fitæ, Lutherani, Calvinistæ. Unde quæso, probabunt, inquit Calvinus, Episcopis magis quam reliquis Sacerdotibus, convenire has partes, nisi quia incertis autoribus ita placuit? (*Antid. Concilii Trid. Edit. Genev. an. 1617. tom. 7. pag. 299. col. 2. in 3. can. Sess. 7.*)

PROPOSITIO.

Soli Episcopi ordinarii sunt Confirmationis Ministri.

Prob. 1°. ex Scriptura. In Actis Apostolorum non alios, præter Apostolos, legimus per manus impositionem Neophytis Spiritum Sanctum contulisse: Id namque, ait Chrysostomus, erat donum duodecim tantummodo Apostolorum; ... hoc erat in Apostolis singulare. (*Homil. 18. in Act. Apost.*) Atqui Episcopi successerunt Apostolis; ergo ad eos propriè pertinet administrandæ Confirmationis officium. Collatio hujus Sacramenti, inquit S. Thomas, Episcopis reservatur, ... sicut & in primitiva Ecclesia per impositionem manus Apostolorum quorum vicem gerunt Episcopi, plenitudo Spiritus Sancti dabatur. (*3. part. quæst. 72. art. 11.*)

Prob. 2°. ex Patribus. S. Cyprianus ait eos qui in Ecclesia baptizantur, Præpositis Ecclesiæ, (id est Episcopis) afferri, ... ut Spiritum Sanctum consequantur. (*Epist. 73. p. 132. Edit. Baluz.*) S. Firmilianus in sua ad Cyprianum epistola hæc habet: In Ecclesia ... præsident majores natu, (scilicet Episcopi), qui manum imponendi & Ordinandi possident potestatem. (*Ibid. pag. 145.*) S. Chrysostomus Spiritum Sanctum per manus impositionem dandi ministerium solis Episcopis attribuit: Hoc erat, inquit, in Apostolis singulare: unde & præcipuos, & non alios, videmus hoc facere. (*Homil. 18. in cap. 8. Act. Apost. pag. 580. Edit. Commel.*) S. Hieronymus adversus Luciferianos testatur, hanc esse Ecclesiarum consuetudinem, ut ad eos qui in minoribus urbibus, baptizati

sunt, ... *Episcopus... manum impositurus excurrat.* (Tom. 4. part. 2. pag. 295.) Si Augustinus asserit apostolicum manus imponendi morem in suis *Præpositis etiamnum servare Ecclesiam.* (Lib. 15. de Trinit. cap. 26. n. 46. tom. 8. pag. 999.) Gregorius Magnus: *Presbyteri baptizandos ungant in pedore, ut Episcopi postmodum ungere debeant in fronte.* (Lib. 4. Epist. 9. tom. 2. pag. 689.) Cui loco hanc notam apponunt doctissimi Benedictini: *Ut Episcopis proprium frontes signandi, (quod in Confirmatione), jus servet, ab illa Consignatione longius arcet Presbyteris.*

Concilium Hispalense II an. 616., sic vetat: *Noverint (Presbyteri), nec licere eis... per impositionem manus fidelibus baptizatis... Paracletum Spiritum tradere, nec chrisma consecrere, nec chrismate baptizatorum frontem signare... quia pontificatus apicem non habent, quem solis debere Episcopis auctoritatem Canonum præcipitur.* Can. 7. Tom. 5. Concil. Labb. pag. 1666.) Idem variis in Conciliis reperias.

Porro hic solus habendus est ordinarius Confirmationis Minister, cui uni Sacramentum illud administrandi officium, tanquam ipsi proprium, semper vindicarunt SS. Patres: atqui soli Episcopo Confirmationis administrandæ officium asserunt SS. Patres; ergo, &c. Traditioni itaque maxime consentanea est hæc Concilii Tridentini definitio: *Si quis dixerit sanctæ Confirmationis ordinarium ministrum non esse solum Episcopum, sed quemvis simplicem Sacerdotem, anathema sit.* (Sess. 7. de Confirmatione, can. 3.)

Solvuntur objecta.

Obj. 1°. Ananias Saulo manus imposuit ut impleretur Spiritu Sancto: (Act. 9. 17.) atqui tamen non erat Episcopus, sed unus tantum ex Discipulis; (Ibid. v. 10.) ergo Spiritum Sanctum

per manus impositionem conferre non est solius Episcopi proprium.

Resp. Dist. maj. Ananias Saulo manus imposuit, ut ei visum restitueret, ipsumque ad recipiendum ex Baptismo Spiritum Sanctum præpararet, conc. maj. manus imposuit ut Confirmationis Sacramentum conferret, neg. maj.

Saulus, cum ei manus imposuit Ananias, nondum baptizatus fuerat; tunc igitur non potuit Confirmationis Sacramentum recipere. Quam genuina sit nostra responsio ut pateat, satis erit sacrum contextum oculis subijcere: *Abit Ananias, & introivit in domum, & imponens ei manus dixit: Saule frater, Dominus misit me Jesu, ... ut videas & implearis Spiritu Sancto; & confestim ceciderunt ab oculis ejus tanquam squamæ, & visum recepit, & surgens baptizatus est.* (Ibid. v. 17. & 18.)

Obj. 2°. S. Hieronymus ita disserit: *Non quidem abnuo hanc esse Ecclesiæ consuetudinem, ut ad eos qui longè in minoribus urbibus, per Presbyteros & Diaconos baptizati sunt, Episcopus ad invocationem Sancti Spiritus manum impositurus excurrat... & multis in locis id factitatum reperimus, ad honorem potius Sacerdotii, quam ad legem necessitatis.* (Tom. 4. part. 2. pag. 295.)

Unde sic: Ille solus est ordinarius Confirmationis Minister, qui ex institutione divina Sacramentum illud administrat: atqui Episcopus, non ex institutione divina, sed ex mera Ecclesiæ consuetudine, id habet ut Confirmationem administret, ut testatur Hieronymus; ergo, &c.

Resp. Neg. min. Ecclesiæ quidem consuetudinem allegat S. Hieronymus, sed eam in jure divino & apostolica traditione fundam supponit: sic enim pergit: *Quod si hoc loco quaris, quare in Ecclesia baptizatus, nisi per manus Episcopi non accipiat Spiritum Sanctum... discere hanc observationem ex ea auctoritate descendere, quod post*

ascensum Domini, Spiritus Sanctus ad Apostolos descendit. (Ibid.)

Inst. 1°. Quod jure divino constitutum fuit, non multis tantum in locis, sed ubique factitatur: atqui, teste Hieronymo, multis duntaxat in locis mos invaluerat, ut soli Episcopi manum imponerent; ergo id jure divino constitutum non fuit.

Resp. Neg. min. Non ait S. Doctor multis in locis morem invaluisse, ut Episcopi baptizatis manum imponerent; sed illud unum asserit, nempe multis in locis factitatum esse, ut ad eos qui longè in minoribus urbibus baptizati erant, Episcopus excurrat, vis manum impositurus: quæ duo planè diversa sunt.

Inst. 2°. Si Episcopus solus ex jure divino manum Neophytis imponeret, munus illud ad eum magis pertineret propter legem necessitatis, quam propter honorem Sacerdotii; atqui quod Episcopus manum baptizatis imponat, illud, juxta Hieronymum, factitatum est ad honorem potius Sacerdotii, quam ad legem necessitatis, ergo, &c.

Resp. Neg. maj. Dicere enim nihil vetat manûs impositionem ex divina lege ad solum pertinere Episcopum, & tamen id fuisse à Deo ita constitutum ad honorem potius Sacerdotii, quam ad legem necessitatis; 1°. quia poterat Christus instituere ut, quemadmodum Baptismi, ita & Confirmationis ministerium à Presbyteris passim exerceretur; dum ergo statuit ut soli Episcopi essent ordinarii Confirmationis Ministri majorem Episcopali dignitati honorem conciliare voluit: 2°. quia Confirmationis Sacramentum ad salutem consequendam non est absolutè necessarium; gratia enim in Baptismo regeverans ad salutem sufficit: eum igitur Confirmationem ab Episcopis ordinariè conferendam instituit Christus, quodam sensu dici potest eam ad summi Sacerdotii honorem magis spectasse, quam ad legem necessitatis.

Inst. 3°. Illi sunt ordinarii Confirmationis Ministri quibus, exceptà ordinatione, competunt cetera Episcoporum munia: atqui Presbyteri, exceptà Ordinatione, &c. teste S. Hieronymo: Quid facit, exceptà Ordinatione, Episcopus quod Presbyter non faciat? (Epist. 101. alias 85. ad Evangelium.) ergo, &c.

Resp. Neg. min. Hæc enim S. Hieronymi verba, neque ad litteram, neque generaliter profus accipienda sunt, ita ut nihil omnino faciat Episcopus, quod pari jure facere non possit Presbyter: scilicet ea in epistola reprimit S. Doctor Diaconorum superbiam, qui temerario factu Presbyteris sese pares jaſtitabant. Quam audaciam ut retundat, totus est in commendandâ Presbyterorum dignitate, parum sollicitus de iis omnibus enumerandis, in quibus sunt Episcopis inferiores. Restringenda esse S. Doctoris verba, ex iis manifestum est, quæ adveſus Luciferianos disputans scripsit, v. g. baptizatum, nisi per manus Episcopi, non accipere Spiritum Sanctum; aliquid ergo, præter Ordinationem, facit Episcopus quod Hieronymi ætate non faciebat simplex Presbyter.

Obj. 3. Concilium Hispalense II. sic monet: Quædam novellis & Ecclesiasticis regulis sibi prohibita noverint Presbyteri, sicut Presbyterorum & Diaconorum consecratio... nec licere eis... per manûs impositionem fidelibus baptizatis... Paracletum Spiritum dare. (Tom. 5. Concil. pag. 1666.)

Unde sic: Illud jure divino Presbyteris non interdictum est, quod novellis tantum & Ecclesiasticis regulis prohibetur: atqui ex Concilio Hispalensi, Presbyteris manum imponere baptizatis non prohibetur, nisi novellis, &c. ergo, &c.

Resp. 1°. Dist. min. Novellis regulis, id est, à Christo in nova lege institutis, conc. min. id est, legibus tantum humanis, neg. min.

Porro per novellas regulas Concilium eas intelligere quæ à Christo in nova lege sancitæ

funt, facile deprehender quisquis textus serient inspexerit. Ibi enim ostendit Synodus plurimas in veteri lege functiones fuisse summis Sacerdotibus, quales erant Moyfes & Aaron, reservatas, quas sibi arrogare non poterant filii Aaron, quorum figuram gestant Presbyteri. Novellas igitur regulas dicit comparatè ad eas quas in veteri lege Deus statuerat; quemadmodum ergo istae posteriores in veteri, ita & priores in novo Testamento continentur.

Resp. 2°. Neg. min. Leges enim novellæ & Ecclesiasticæ divinam institutionem non excludunt. Quod enim jure ecclesiastico prohibetur, jure etiam divino vetitum esse potest. Sic paulo post Concilium Jerosolymitanum, dici poterat fornicationem novellâ lege interdici; numquid inferri licuisset, eam à lege divina non fuisse antea prohibitam? Praterea Concilio Hispalensi præfuit S. Isidorus: ipse vero perspicuè docet, id proprium esse Episcopis, ut Spiritum Sanctum per manûs impositionem conferant, quod probat ex actis Apostolorum: *Post Baptismum, inquit, per Episcopos datur Spiritus Sanctus cum manuum impositione; hoc in actibus Apostolorum fecisse meminimus Apostolos.* (*Lib. 2. de Officiis Eccles. cap. 26.*)

Obj. 4. Concilium Regienfe an. 439. can. 5. de Presbyteris hæc statuit: *Visum est omni Presbytero, per familias, per agros, per privatas domos, pro desiderio fidelium facultatem benedictionis aperire... in Ecclesia usque in qua Ordinatus fuerit, consecrandi Virginem, sicut confirmandi Neophytum jus habebit;* (*Tom. 1. Concil. pag. 1287.*) ergo cuilibet Presbytero datur Neophytum confirmandi licentia.

Resp. Neg. conseq. Malâ fide proponitur hæc difficultas: alius est enim Presbyter cui datur facultas benedicendi, & alius cui tribuitur consecrandi Virginem, & Neophytum confirmandi licentia. Id

posterioris Canonis parte agitur de Armentario Episcopo, qui sua è sede ejectus fuerat; ipsi in una tantum Parochia, modo tamen absens fuerit Episcopus, jus conceditur consecrandi Virginem, sicut confirmandi Neophytum.

Obj. 5°. Concilium Barcinonense II, can. 2. præcepit ut, cum chrisma Presbyteris diocesanis datur pro Neophytis confirmandis, nihil pro liquoris pretio accipiatur. (*Tom. 5. Concil. p. 1605.*) Unde sic: Illi confirmare possunt, quibus datur chrisma pro Neophytis confirmandis: atqui ex prædicto Canone, Presbyteris datur, &c. ergo, &c.

Resp. Dist. min. Pro Neophytis ab Episcopo confirmandis, conc. min. pro Neophytis à Presbytero cui datur chrisma confirmandis, neg. min.

Iste est objecti Canonis sensus, ut nihil accipiatur pro chrismate quo Neophyti confirmandi erant, non quidem à Presbytero, verum ab Episcopo. Cum enim chrisma secum non defuerat Pontifex confirmaturus, illud paratum habeant Presbyteri necesse est. Quam interpretationem firmat usus qui in Hispania vigeat, ubi Neophytis manum imponendi jus solis Episcopis reservatum erat. Id patet ex S. Isidoro Hispalensi, quo ipso Concilii Barcinonensis tempore florebat, & cujus luculentum supra descripsimus testimonium.

Obj. 6°. Primum Canonem Synodi I. Arausicanæ an. 441. quò decernitur *Hæreticos in mortis discrimine positos, si desit Episcopus, à Presbyteris cum chrismate & benedictione consignari, si ii Catholici esse desiderant;* (*Tom. 3. Concil. pag. 1447.*) ergo, inquit Daillé, Presbyteris licitum fuit Hæreticos ad Ecclesiam redeuntes in mortis periculo chrismate ungere & multo magis Neophytos.

Resp. Utrum unctio quæ erga Hæreticos ad Ecclesiam redeuntes adhibebatur; verum fuerit Confirmationis Sacramentum, an ceremonia quædam ipsi affinis inter eruditos ambigitur: sed esto fuerit Confirmatio propriè dicta, quid inde colligere

potest Daillé? Id unum, nempe simplices Presbyteros, urgente necessitate, illius Sacramenti Ministros fuisse extraordinarios, quod fieri posse mox probabimus.

Obj. 7^a. Potest simplex Presbyter, ut Minister ordinarius, Baptismum conferre qui tum necessitate, tum dignitate præstantior est Confirmatione; ergo multo magis potest, ut Minister ordinarius, Confirmationem administrare: qui enim potest majus, potest & minus.

Resp. Neg. conseq. In iis enim quæ à libera Dei voluntate pendent, qualis est Sacramentorum administratio, non licet ab uno ad aliud argumentari, præsertim in genere diverso. Si valeat proposita ratio, ipsimet Laici qui Baptismum, urgente necessitate, conferunt, possent etiam confirmare: atqui illud à Traditione & fide profus alienum est; ergo, &c.

ARTICULUS II.

De extraordinario Confirmationis Ministro,

Inter Theologos Catholicos controversatur, utrum simplex Presbyter possit ex delegatione, tanquam Minister extraordinarius, Sacramentum Confirmationis valide conferre; negant alii, inter quos Hugo Victorinus, (*Lib. 2. de Sacram. part. 7. cap. 2.*) Estius (*in 4. dist. 7. quæst. 3*) affirmant alii, ut S. Thomas, (*3. part. q. 72. art. 11.*) Bellarminus, &c. quorum sententia in Scholis jam communior videtur.

PROPOSITIO.

Simplex Presbyter esse potest extraordinarius Confirmationis Minister.

Prob. 1°. Nisi Presbyter esse possit extraordinarius Confirmationis Minister, live ad eam conferendam delegari, jam à longo tempore nullum habent Græci Confirmationis Sacramentum; apud eos enim à mille annis & amplius, Confirmationem Neophytis administrare solent simplices Presbyteri, ut ex ipsorum Euchologiis patet: atqui tamen valet apud Græcos Confirmationis Sacramentum, quamvis celebratum à simplicibus Presbyteris; tum quia Græcis ad fidem redeuntibus nunquam iteratur Confirmatio; tum quia Latini, cum de restituenda concordia actum est, nunquam Græcis objecere nullum esse apud ipsos Confirmationis Sacramentum.

Prob. 2°. Quia confirmandi licentia non semel Presbyteris facta est, etiam in ecclesia occidentali: sic enim testatur Eugenius IV: *Legitur aliquando per sedis Apostolicæ dispensationem, ex rationabili & urgente admodum causâ, simplicem Sacerdotem administrasse Confirmationis Sacramentum.* (*In decr. pro Armen. tom. 13. Concil. pag. 536.*) Leo X Bullâ an. 1511., confirmans privilegia jam Franciscanis Missionariis concessa à Nicolao I, Joanne XXII., Urbano V, Eugenio IV, & aliis suis decessoribus, ipsis permittit in casu necessitatis, *Episcopis in provincia non existentibus, Confirmationis Sacramentum fidelibus ministrare.* Hanc Bullam commemorat in Annalibus Fratrum Minorum, Wadingus scriptor fide dignissimus, *Ad ann. 1521. tom. 8. pag. 337.*) Hujusmodi privilegia referunt Henriquez, Suarez & Palavicinus. (*Henriq. de Confir. cap. 6... Suar. Disput. 36. art. 11. sect. 2... Palavic. lib. 9. Hist. Concil. Trid. cap. 7. n. 12.*)

Præterea Gregorius Magnus Sardis Presbyteris prohibuerat, ne baptizandorum frontem chrismate ungerent, sive confirmarent; (*Lib. 4. Epist. 9.*) cum autem accepisset multos hæc suâ prohibitione fuisse offensos, concessit *Ubi Episcopi desunt, ut Presbyteri etiam in frontibus baptizandos chrismate tangere debeant.* (*Epist. 26. tom. 2. edit. BB. pag. 705.*) Atqui eo loco permittit S. Doctor, ut Presbyteri, deficientibus Episcopis, Confirmationem administrent quam Veteres per unctionem chrismatis in fronte designare consueverunt.

Vel igitur credendum est simplicibus Presbyteris, tanquam Ministris extraordinariis, competere Confirmationis administrationem; vel dicendum tot Summos Pontifices transfuisse limites à suis patribus positos: atqui illud posterius nemo, nisi planè temerarius, dixerit; ergo, &c. Idem non obscure innuit Concilium Tridentinum, anathema adversus eos pronuntiando, qui negaverint *Confirmationis Ministrum ordinariū esse solum Episcopum*; dum enim Episcopum appellat *ordinariū* illius Sacramenti Ministrum, satis apertè significat aliquem esse posse ejusdem Ministrum extraordinarium, scilicet Presbyterum, quamvis id minimè definierit, quia diversas Scholarum opiniones perstringere noluit, ut refert Palavicinus. (*Lib. 9. cap. 7. n. 11. & seq.*)

Obj. 1°. A Latinis Episcopis quos IX sæculo Nicolaus I. in Bulgariam delegaverat, iterum confirmatos fuisse eos, qui à Presbyteris Photianis jam confirmati fuerant: quod procul dubio non fecissent, si Presbyteri tanquam Ministri extraordinarii, Confirmationem conferre possent.

Respondet Hyacinthus Drouin, (*Tom. 1. de re Sacramentaria.*) certum argumentum ex eo deduci non posse, quod à Latinis Episcopis inconsideratius factum est; imo dolendum potius quod ista præposterà agendi ratione, schisma aliquatenus, quamvis præter voluntatem, adjuverint & impio Photio,

Photio, semper ad rebellandum paratissimo, justam aliquam de Latinis querendi occasionem præbuerint: ita sentit Doctissimus Holstenius in dissertationibus de Confirmatione, jussu Francisci Barberini Cardinalis Congregationis de propagandâ fide Præfecti, Romæ editis: ubi causas enumerans quæ in luctuoso Schismate Græcos obfirma verunt: *Inter eas, inquit, una est, chrismatis sacerdotalis improbatio, ejusdemque iteratio apud Bulgaros.* (*Dissert. 1. pag. 15.*)

Obj. 2°. Innocentium III Presbyteris Constantinopolitanis prohibuisse, *ne confirmare præsumerent.* (*Lib. 1. decretal. tit. 4. cap. 4. & tom. 1. Ep. Innoc. IV, pag. 480. col. 2. Edit. Baluz.*)

Resp. decretum illud ad solos Sacerdotes Latino Constantinopoli commorantes spectasse, ut ex iis verbis patet: *Mandamus quatenus omnibus Latinis Presbyteris apud Constantinopolim constitutis, districtè prohibeas ne talia de cetero suâ temeritate præsumant.* Porro, si existimasset Innocentius Confirmationem nullo modo posse à simplicibus Presbyteris conferri; nullo factò Græcorum & Latinorum discrimine, omnibus generatim, ne ministerium illud sibi arrogarent, prohibuisset; cum autem solis Sacerdotibus Latinis Constantinopoli degentibus vetet, ne contra suæ Ecclesiæ morem Confirmationem administrent, sequitur Romanum illum Pontificem Græcorum consuetudinem, apud quos simplices Presbyteri confirmare solent, tacite approbasse: objectum igitur decretum sententiam nostram juvat, nedum labefactet.

Obj. 3°. Concilium Sononenſe an. 1528 ita decernit: *Quoniam Abbates nonnunquam attentant munus Confirmationis conferre, idque vindicare ex consuetudine præscripta ad se pertinere, nos attendentes hanc impositionem manuum... solis Episcopis reservatam esse; consuetudinem hujusmodi, quæ potius corruptela dicenda est, reprobamus.* (*Can. 38. tom. 14. Concil. Labb. pag. 480.*) Si ergo ne-

queant Abbates confirmare, quanto minus inferiores Presbyteri?

Resp. Ex Concilii Senonensis decreto id unum colligere licet, nimirum Abbatibus non competere confirmandi potestatem ordinariam, quam ex consuetudine sibi arrogabant: nequaquam vero inferri potest Abbates ad exercendum illud ministerium nunquam delegari posse: ibidem enim precipitur ut, si quis Abbatum affirmaverit, se hujusmodi potestate præditum, non quidem ex consuetudine, sed ex privilegio sibi concessio, teneatur authenticas ejusdem privilegii litteras exhibere. Quod si quis sint qui contendunt sibi competere hanc facultatem ex privilegio, volumus quod, cum primum fuerint requisiti à suffraganeis nostris, de privilegio fidem facere teneantur. Quæ verba satis probant confirmandi potestatem Presbyteris ex privilegio committi posse, tanquam Ministris extraordinariis.

Obj. 4°. Presbyter vel ordinarius, vel nullo modo est Confirmationis Minister: atqui ordinarius non est hujus Sacramenti Minister; ergo nec extraordinarius.

Resp. Neg. maj. Presbyterum non esse ordinarium Confirmationis Ministrum fide constat, à Tridentinaque Synodo definitum est; eundem vero non posse Ministri extraordinarii titulo fraudari, ex factis quæ exposuimus comprobatum est.

Inst. Confirmandi ministerium Presbytero competit, vel ex institutione Christi, vel non: atqui si primum, ordinarius; si secundum, nequidem extraordinarius est Confirmationis Minister; ergo, &c.

Resp. neg. min. quoad primam partem: ex Christi enim institutione, Presbyter extraordinarius tantum est Confirmationis Minister, sicut Laicus, autore Christo, Baptismatis non est Minister, nisi extraordinarius.

Inst. Confirmandi potestas ex Christi institutione vel characterem Episcopalem exigit, vel non:

atqui, si prius, Presbyter nequidem extraordinarius est Confirmationis Minister; si posterius dixeris, Minister erit ordinarius.

Resp. Ad ministerium quidem Confirmationis ordinarium requiritur character Episcopalis, non autem ad extraordinarium. Illud responsum ex Baptismi exemplo magis elucescet. Ut aliquis jure ordinario Baptismum conferat, Ordinem vel Sacerdotalem, vel Episcopalem habeat necesse est. Id tamen non obstat quin laicus quisque possit, tanquam Minister extraordinarius, Baptismum administrare.

Inst. De potestate confirmandi idem esse debet judicium, ac de facultate Ordinandi: atqui simplex Presbyter, utpotè Episcopali characterē destitutus, nullam habet Ordinandi potestatem; ergo nec confirmandi.

Resp. neg. maj. Ratio disparitatis in eo sita est, quod characteri Episcopali ita Deus illigatam voluerit Ordinandi potestatem, ut Episcopus solus Ordinationis sit Minister; nullam quippè, saltem quoad majores Ordines, legimus ab alio factam, quam ab Episcopo: longè autem aliter se habet Confirmatio, cujus ministerium Presbyteris, tanquam delegatis, commissum aliquando fuisse demonstrant, non solum monumenta ecclesiastica, sed etià Orientalis Ecclesiæ consuetudo.

Inst. Utraque ordinandi & confirmandi potestas ad Episcopalem dignitatem pertinet; ergo de utraque idem esse debet judicium.

Resp. Dist. ant. Utraque ad Episcopalem dignitatem pertinet, sed modo diverso, conc. ant. eodem planè modo, neg. ant.

Potestas scilicet Ordinandi ad Episcopalem dignitatem ita pertinet, ut in ea tantum resideat, nec possit ad simplicem Presbyterum transferri. Contrà vero confirmandi potestas non ita Episcopo propria est, ut eam exercere nequeat Presbyter, tanquam Minister extraordinarius. In Historia enim Eccle-

fistica multiplex occurrit Confirmationis, nullum autem Ordinationis à simplici Presbytero collatæ exemplum. Cujus discriminis non alia quærenda est causa, quàm ipsa Christi voluntas, nobis Ecclesiæ usû declarata.

Subsumes: Atqui nullam Confirmandi, sicut & Ordinandi facultatem habet simplex Presbyter. Eam quippè tantum habet, quam ex Ordinatione recepit: atqui ex Ordinatione nullam confirmandi potestatem recepit; siquidem nulla ipsius fit mentio in Presbyteri consecratione; ergo, &c.

Resp. neg. min. Quamvis in Presbyteri consecratione de confirmandi potestate sileatur, eam ipsi non conferri perperam inde concluderetur. Par enim silentium est de jure infirmos unguendi, & fidelibus matrimonii Sacramentum administrandi: numquid ideo utramque hanc facultatem Presbytero denegabis?

Quæres 1°. ad quem pertineat jus simplicibus Presbyteris confirmationis ministerium committendi.

Resp. jus illud ex disciplina Ecclesiastica Summo Pontifice esse reservatum: antiqui enim Canones quibus Confirmationis administratio solis Episcopis vindicatur, ad universam Ecclesiam, saltem Latinam, spectant: atqui *dispensare* circa Canones generales, & omnium Ecclesiarum reverentiâ consecratos, non potest quilibet Episcopus, sed autoritas illa in tota Ecclesia residet, vel in Summo Pontifice, cujus est Canonum observationi invigilare, & de eorum severitate aliquid remittere, cum necessitas & temporum ratio id postulant. Hanc enim potestatem si quilibet Episcopus in sua diœcesi sibi arripere, jam nulla esset disciplinæ firmitas, nullusque vigor. Quapropter Eugenius IV, in decreto pro instructione Armenorum, postquam statuit Confirmationis Ministrum ordinarium solum Episcopum esse, subjicit, aliquando per Sedis Apo-

licæ dispensationem, Sacramentum illud fuisse à simplicibus Presbyteris administratum. (Tom. 13. Concil. Labb. pag. 536.) Hinc denique quidquid privilegii in ea re extitit, à Summis Pontificibus concessum legitur.

Quæres 2°. Si quis presbyter sine ulla Ecclesiæ vel Summi Pontificis licentia, confirmare attentaret, numquid vacuum & irritum esset illud Sacramentum.

Resp. non licite quidem, sed tamen valide tunc Sacramentum administraretur. Id probant aliorum Sacramentorum exempla. Etiam si enim contra Ecclesiæ voluntatem, & sine ulla ipsius licentiâ conferantur, rata nihilominus sunt & valida. Sic laico, inquit *Drouin*, per Ecclesiam non licet extra necessitatem baptizare; si tamen, nullo urgente mortis periculo, infantem baptizaverit, valebit Sacramentum, modo constet illud fuisse ritu Evangelico celebratum. Presbyter etiam ab officio suspensus, excommunicatus, suoque gradu dejectus, Eucharistiam consecrare non potest, nisi reluctantè Ecclesiâ; quod si facere ausit, graviter quidem peccabit, sed irrita non erit panis & vini consecratio, at vere in corpus & sanguinem Christi convertentur. Denique Sacræ Ordinationes, licet ab Episcopis hæreticis & schismaticis attentatæ, pro validis nihilominus habentur ab Ecclesia, nec iterantur. Quam autem ob causam? Nonne quia in nefariis hujusmodi Ministris manet Ordinis potestas, nec minus indelebilis est, quam character ipse; Atqui pariter simplex Presbyter ex suo characterè Christianique voluntate habet id, ut confirmare possit; etiam si igitur illud ministerium citra Ecclesiæ aut Summi Pontificis licentiam usurparet, ratum nihilominus esset illud Sacramentum.

CAPUT V.

De subjecto Confirmationis, & dotibus ad eam afferendis.

OMNES homines, modo Baptismate. sunt initiati, ad recipiendum Confirmationis Sacramentum idonei sunt. Nullus est enim qui adversus Christiani nominis hostes, & humanæ naturæ imbecillitatem non debeat Spiritus Sancti fortitudine corroborari. Quod vero soli baptizati debeant confirmari, id constat 1°. ex Ecclesiæ consuetudine ab ipsis Apostolis derivata, qui Samaritanis & Ephenis non prius manum imposuere, quam Baptismum inieperissent: (*Act. Apost. capit. 8. & 9.*) 2°. Quia, ut ait S. Thomas, *se habet Confirmatio ad Baptismum, sicut augmentum ad generationem: ... manifestum est autem quod nullus potest promoveri in ætatem perfectam, nisi primo fuerit natus; (3. part. q. 72. art. 6.)* Ergo pariter nemo potest in vita Christiana per Confirmationem adulescere, nisi per Baptismum Christianus esse incæperit. 3°. Quia Baptismus ad alia Sacramenta aditum aperit, nec potest Spiritus Christi fieri particeps, qui in mysticum ipsius corpus nondum est cooptatus.

Quæres 1°. quâ ætate suscipi debeat Confirmationis Sacramentum.

Resp. variam esse in ea re Græcorum & Latino-rum disciplinam. Græci enim ex antiquissima consuetudine, Confirmationem unâ cum Baptismate ipsis, vel unius diei, infantibus administrant; Latini vero neminem confirmant, antequam rationis usum assecutus fuerit, id est, ante septimum vel octavum ætatis annum. Concilium V Mediolanense.

an. 1579. *Cautum est, inquit, ne Confirmationis Sacramentum iis præberetur, qui annis septem minores natu sint (Tom. 15. Concil. Labb. pag. 585.)* Synodus Turonensis an. 1583, ut Confirmationis Sacramentum decentius conferatur, statuit ne ad illud facile minores septennio... admittantur. (*Cap. 7. ibid. pag. 1012.*) idem decernunt multa alia Concilia. Denique Catechismus Romanus: *Si duodecimus annus, inquit, non expectandus videatur, usque ad septimum certe hoc Sacramentum differre maxime convenit. (Tit. de Confirmat.)* Tunc enim rationis usum assecuti, Sacramentum uberiori cum fructu suscipere possunt, eoque si ob præmaturam mortem fraudentur, propter ejus defectum in salutis periculum non incurrunnt, cum Baptismate jam abluti fuerint & justificati.

Quæres 2°. utrum periculose ægrotantibus, & jamjam morituris administrari debeat Confirmatio.

Resp. administrandam esse infirmis & morte periclitantibus, ait Concilium Parisiense VI, *sicut gratiâ Baptismatis succurrendum, ita incunctanter donum Spiritus Sancti est tradendum. (Lib. 1. cap. 33. tom. 8. Concil. Labb. pag. 1622.)* Sacramentarium Ambrosianum de Parocho hæc habet: *Ægrotos nondum confirmatos designabit, eosque Archiepiscopo denunciabit, ne ingravescente morbo, sine hoc Sacramento decedant. (Act. Mediol. tom. 1. pag. 420. col. 2.)* Idem statuit Concilium Mediolanense V, cui præfuit S. Carolus, antiquæ disciplinæ assertor & vindex. *Contraria consuetudo, inquit Laurentius Berti, spectat potius commodum Episcoporum, quam decentium utilitatem, qui in mortis articulo adversus dæmonum oppugnationes hoc Sacramento roborandi sunt. (Tom. 7. Edit. German. an. 1749. pag. 64. col. 2.)* Præterea illud morituris conferendum esse docet S. Thomas, ne perfectione careant, majorique gratiæ accel-

sione, quam adjunctam habet hoc Sacramentum & cui major in cœlis gloria respondet, quam rationem tum pro adultis, tum pro infantibus valere asserit S. Doctor. *Morituris*, inquit, hoc Sacramentum dandum est, ut in resurrectione perfecti appareant; ...unde etiam pueri confirmati descendentes majorem gloriam consequuntur, sicut & hic majorem gratiam obtinent. (3. part. quæst. 72. art. 8. ad 4.)

Quæres 3°. quænam esse debeat confirmandorum præparatio.

Resp. 1°. præmittendam esse confessionem sacramentalem, si mortalis alicujus peccati sibi conficii sint. Ita jubent plurima Concilia: pauca tantum referemus. Colonienſe an. 1280: *Confirmandi si fuerint decem annorum vel ultra, prius suis Sacerdotibus confiteantur, quam confirmentur.* (Conc. Labb. tom. II. part. I. pag. 1112.) Cameracenſe an. 1586: *Episcopi curent, per Parochos populum. moneri de confessione præmittendâ ab his qui erunt confirmandi.* (Tit. 7. tom. 9. Concil. Hard. pag. 2160.) Bituricenſe an. 1584.: *Moneantur omnes confirmandi, ut ante hujus Sacramenti (Confirmationis) susceptionem, peccata sua confiteantur.* (Tit. 20. Can. 8.)

Autoritati accedit ratio Theologica: Confirmatio est Sacramentum vivorum; ad eam ergo requiritur status gratiæ qui, post commissum mortale peccatum, obtineri non potest, nisi per Sacramentum Pœnitentiæ, *in re* aut *in voto*; votum autem illud necessario includit verum confitendi desiderium, quod sincerum in eo esse non potest qui, cum habeat *Confessarii* copiam, hoc remedium adhibere non curat.

Resp. 2°. quantum fieri potest, retinendam esse antiquissimam Ecclesiæ disciplinam, juxta quam Confirmatio non nisi jejuniis conferebatur. Hanc XII sæculo viginſse testis est Magister Sententiarum qui obiit anno 1164: *Hoc Sacramentum,*

inquit, tantum à jejuniis accipi, & jejuniis tradi debet. (Lib. 4. dist. 7. num. 4.)

Docet quidem S. Thomas jejunium aliquando posse Confirmationi non præmitti: *Propter multitudinem fidelium*, inquit, & *propter imminenta pericula*, susinetur ut hoc Sacramentum.... etiam à non jejuniis detur vel accipiatur. (3. part. q. 72. art. 12. ad 2.) Sed ibidem hæc subjicit: *Ubi tamen congruè observari potest, convenientius est ut à jejuniis detur & accipiatur.* Eamdem disciplinam sic commendat Catechismus ad Parochos: *Qui adultâ jam ætate confirmandi sunt, ...admoneantur laudabilem illam antiquæ Ecclesiæ consuetudinem renovandam esse, ut non nisi jejuni hoc Sacramentum susciperent.* (Part. 2. n. 15.) Disciplinam hanc restituere tentârunt multa Concilia post Tridentinum celebrata: Mediolanenſe IV an. 1576: *Admoneant ut jejuni illud suscipiant, cum manè ministratur.* (Conc. Labb. tom. 15. pag. 450.) Narbonenſe an. 1609: *Adultos... jejunos accedere hortentur, si horâ matutinâ hoc Sacramentum conferatur.* (Ibid. pag. 1588.)

Resp. 3°. curandum esse ut confirmandi, quantum ætas tulerit, fidei rudimenta, Orationem Dominicam, Symbolum Apostolorum, & confirmationis sanctitatem & efficaciam edoceantur. Illius enim Sacramenti id proprium est, ut ad fidem Christianam fortiter profirendam & strenuè defendendam robur viresque subministrat; quomodo autem ad sacram illam militiam aptus erit, qui fidei dogmata ignoraverit? Hinc toties Pastoribus præcipiunt Canones, ut in edocendis pueris assidui sint, priusquam ad confirmationem accedant. *Monemus omnes Parochos, Vicarios & Concionatores*, inquit Synodus Rothomagenſis an. 1581, *ut initio quadragesimæ, & quoties occasio se obtulerit, de ejus virtute & utilitate doceant populum.* (Ibid. pag. 827.) Burdigalenſis an. 1583: *Omnibus Episcopis mandamus, ut suarum diœcesum*

514 De Sacramento Confirmationis,
parochias sapius obeuntes, hujus Sacramenti vix
populo explicent, aut explicandam curent. (Ibid.
pag. 954.)

Resp. 4°. Confirmationi præmittendam esse fre-
quentiorem orationem, ut sic docet S. Carolus :
Pauca ante ministracionem diebus, Parochus ora-
tionem publicam instituet, ut sui divinæ gratiæ
dona uberrimè recipiant. De Confirmandis autem
hæc habet : In primis frequentiori & ardentiori
religiøsæ orationis studio devotè sese exerceant,
exemplo Sanctorum Apostolorum qui, dum expecta-
rent Spiritum Sanctum, perseverantes erant in ora-
tione & jejunio. (Añ. Eccles. Mediol. tom. I.
part. 4. pag. 420. col. 2. Edit. in-fol. Lud.
an. 1683.)

Resp. 5°. admonendos esse confirmandos, ut
cum vestitu simplici, ad modestiamque composito,
veniant; ut frontem non sordibus conspersam,
promissisque capillis obtectam habeant; sed niti-
dam & apertam, quæ sancto chrismate decentius
inungi possit. Cavendum præsertim ne feminæ
fucio vel pigmentis facie illitâ accedant; id enim
non patitur debita Sacramento reverentia.

CAPUT VI.

De Confirmationis necessitate.

CONFIRMATIONIS necessitatem incian-
tur Lutherani & Calvinistæ, tanquam Spiritui
Sancto & Baptismati injuriosam. Numquid, aiunt,
Spiritus Sanctus in Baptismate est iners & otiosus?
Nonne in eo Sacramento Deus gratiam confert,
ad vincendas tentationes necessariam? Errorem
hunc damnavit Concilium Tridentinum. (Sess. 7.
& Confirm. Can. II.) Inter recentiores Casuistas

nōn defuere, qui ullum de recipiendâ Confirma-
tione præceptum extare negaverint.

PROPOSITIO I.

Confirmatio non est necessaria ad salutem neces-
sitate medii.

Probatür. Illud necessarium est, necessitate medii,
sine quo, licet citra culpam omisso, salus obtineri
non potest: atqui, omiſſâ citra ullam culpam
Confirmatione, salus comparari potest, scilicet per
Baptismum: Qui crediderit, ait Christus, &
baptizatus fuerit, salvus erit. (Marc. 16. 16.)
Hinc Concilium Eliberitanum de homine bap-
tizato, sed nondum confirmato, dicit: Quod si ante
de sæculo recesserit, sub fide quâ crediderit, poterit
esse justus, ac proinde salvus. (Can. 77. tom. I.
Concil. pag. 978.) Eiusdem rei argumentum est
Ecclesiæ Romanæ consuetudo; infantes enim
statim à Baptismo non confirmat: atqui sanè non
ita ageret, si illud Sacramentum existimaret ad sal-
utem necessarium necessitate medii; ergo, &c.

PROPOSITIO II.

Confirmatio in re aut in voto adultis omnibus neces-
saria est necessitate præcepti tum ecclesiastici, tum
divini.

Probatür prima pars. Illud Sacramentum neces-
sarium est necessitate præcepti ecclesiastici, de quo
conferendo & suscipiendo plurima sunt Concilio-
rum decreta: atqui de Confirmatione, tum admi-
nistrandâ, tum recipiendâ, plurima sunt, &c.
Concilium Eliberitanum (Can. 38.) statuit ut si
quis, urgente necessitate, à laico baptizatus su-
pervixerit, ad Episcopum perducatur, ut per ma-
nûs impositionem perfici possit. (Ubi supra, pag.
974. & 975.) Laodicenum: Oportet eos qui

illuminatur, post Baptismum inungi superoælesti chrismate. *Can. 48. (Colonienſe an. 1536.)* : Omnes Fideles per manûs impositionem Episcoporum Spiritum Sanctum post Baptismum accipere debent, ut pleni Christiani inveniantur. (*Part. 7. cap. 8. tom. 14. Concil. Labb. pag. 535.*) Idem sic docet S. Carolus : *In Confirmationis Sacramento suscipiendo negligentes, . . . canonicis subjacent disciplinis, & præterea parentes quorum negligentia id factum est, ex libro pœnitentiali, pœnitentiam olim egisse annis tribus apparet. (Ad. Eccles. Mediol. part. 4. Instruct. de Confirmat.)* Concilium Remense an. 1583 : *Moneant Parochi. Sacramentum Confirmationis non debere negligi, vel prætermitti à verè Christianis. (Tom. 15. Conc. Labb. pag. 891.)* Alios longè plures omittimus Canones, qui suscipiendæ Confirmationis officium non minùs perspicuè commendant; ergo, &c.

Prob. secunda pars. 1°. Illud divinitus imperatum merito censetur, quod pro baptizatis omnibus à Deo fuit institutum; frustra namque esse: supremi Legislatoris institutio, nisi mandatum haberet adjunctum: atqui Confirmationem pro baptizatis omnibus à Deo constitutam fuisse, constat ex innumeris Conciliorum decretis, quibus eam ab omnibus fidelibus suscipiendam esse præscribitur; ergo Confirmatio divinitus imperata merito creditur, licèt præceptum illud in Scripturis expressè non confiteantur.

2°. Christus Confirmationem instituit, tanquam remedium ordinarium quo roborentur Christiani, non modo ad fidem coram Tyrannis fortiter profitendam, sed etiam ad superandas quæ contra fidem occurrunt tentationes, & quibus adultus quisque obnoxius est: atqui incredibile est Christum remedium instituisse, sine quo vix stare potest humana infirmitas adversus tot fidei hostes, & illius amittendæ pericula, eoque utendi nullum impoſuisse præceptum. Nonne mandatum illud satis

testatur ea Apostolorum ad Samaritanos à Philippo Diacono Baptizatos, festinatio, ut ipsos confirmaret? ea Pauli sollicitudo, ut Ephesius recens baptizatis manus imponeret? ea sanctorum Episcoporum consuetudo qui, ut refert Hieronymus jam appellatus, ad illos excurrerant, qui in minoribus urbibus baptizati fuerant, ut iis per manuum impositionem Spiritum Sanctum darent? ea denique totiès repetita Conciliorum decreta, quibus recipiendæ Confirmationis necessitas inculcatur?

Hinc colligendum gravis peccati reos esse, 1°. qui, cum Episcopi copiam habeant, tantum negligunt præsidium, ad vincendos fidei hostes divinitus præparatum: *Tenetur*, inquit S. Antonius, *homo semel in vita confirmari; & si possit, & negligat, licèt Sacramentum aliter non contemnat, peccat mortaliter, & damnatur moriens, nisi tunc confirmetur, vel nisi pœniteat & confiteatur de hoc quod in sanitate potuit & neglexit. (3. part. summ. titul. 14. cap. 14. sect. 1.)* 2°. Patres, Matres, Parochos, Patrinos, Tutores, Magistros, qui nihil habent curæ, ut commissam sibi juventutem, ad accipiendum tantum illud Christi donum præparent; 3°. & gravius peccare Episcopos, qui de perlustrandis suis diocæſibus parum solliciti, Fideles eo Sacramento defraudant, quod ipsis tenentur administrare.